

בש"פ 3580/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3580/20

לפני:

כבוד השופט י' עמית

העורר:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי באר שבע בתיק

ע"ח 42428-05-20 שניתנה ביום 24.5.2020 על ידי

כבוד השופט ד' בן טולילה

בשם העורר:

עו"ד אלכסנדר מוסקלנקו

החלטה

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט ד' בן טולילה) מיום 24.5.2020, בו נדחה ערר על החלטת בית המשפט לתעבורה באשדוד (כב' השופטת ד' בונדה) מיום 17.5.2020, שדחה את בקשת המבקש לבטל פסילה מינהלית של רישיון הנהיגה של העורר למשך 30 יום.

1. לפי המתואר בהחלטותיהן של הערכאות דלמטה, המבקש, קטין, נעצר על ידי שוטר ביום 20.3.2020, לאחר שנהג בשעות הלילה ללא מלווה כמתחייב לפי דין, ללא ביטוח, ברכב שרישיונו פקע כשלוש שנים קודם לכן. המבקש זומן להתייצב בתחנת המשטרה ביום 21.3.2020 לצורך עריכת שימוע, אולם לטענתו לא נתאפשר לו להיכנס באותו היום לתחנת המשטרה, ונאמר לו כי עליו לשוב לביתו וכי יצרו עמו קשר (הדבר היה בעיצומה של תקופת החירום בגין התפרצות נגיף הקורונה). לטענת המבקש, לא נוצר עמו קשר על ידי משטרת ישראל לאחר מכן. כעבור שלושה ימים, ביום 24.3.2020, נערך למבקש שימוע בהעדרו, וקצין המשטרה הורה על פסילת רישיונו ל-30 יום.

2. בעקבות האמור, המבקש הגיש לבית המשפט לתעבורה בקשה לביטול הפסילה המינהלית. המבקש טען כי אין עריכת שימוע בעניינו מהווה פגם שדי בו כדי להביא לבטלות החלטת הפסילה. בית המשפט לתעבורה דחה את בקשתו, לאחר שקבע כי גם בהנחה שהמבקש התייצב בתחנת המשטרה כנטען על ידו, אין בכך כדי להוביל לביטול הפסילה המינהלית. לגופו של עניין, בית המשפט ציין כי המבקש לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה, וכי לאחר בחינת החלטת הפסילה בדיעבד, לנוכח תיק החקירה ובשים לב לוותק הנהיגה הקצר של המבקש, אין מקום להורות על קיצור תקופת

הפסילה או ביטולה. בית המשפט הורה כי תקופת הפסילה תימנה מיום 13.5.2020, הוא מועד הגשת בקשתו של המבקש.

3. ערר שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה גם הוא. בית המשפט המחוזי עמד על כך שבית המשפט לתעבורה הלך כברת דרך לא מבוטלת כלפי המבקש, בכך שהיה נכון להניח לטובתו כי התייצב בתחנת המשטרה כנטען על ידו. זאת, בהינתן שטענות עובדתיות אלה מצד המבקש נשמעו לראשונה מפיו במהלך הדיון ולא בבקשתו בכתב; בהינתן שלא ידע למסור את שמו של היומנאי שלדבריו אמר לו כי יצרו עמו קשר; ובהינתן התנהלותו של המבקש, שעצם עינוי ונמנע מלברר מתי עתיד להיערך השימוע החלופי. בית המשפט המחוזי הוסיף כי בהתאם לפסיקה, אי עריכת שימוע אינה מביאה לבטלות מוחלטת של החלטתו, אלא מדובר בנתון שעל בית המשפט לשקול. לעצם העניין, בית המשפט קבע כי די בחלק מן העבירות כדי להצדיק את פסילת הרישיון, כי החלטת בית משפט השלום ראויה לגופה וכי אין מקום להתערב בה.

4. מכאן הבקשה שלפניי, ואקדים ואומר כי דינה להידחות אף ללא צורך בתגובה. כפי שהובהר בפסיקה חזור והבהר, רשות לערור ב"גלגול שלישי" ניתנת רק במקרים מיוחדים המעוררים שאלה משפטיות בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית (ראו, מבין רבים, בש"פ 5764/19 עמר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 והאסמכתאות שם (9.9.2019)), מקרה זה אינו נמנה על מקרים חריגים אלו. המבקש, בנסותו לעטות על בקשתו אצטלה עקרונית, הפליג לגבי חשיבותו של הליך השימוע והחובה לקיימו במועד, חשיבות שעליה אין חולק. אך כפי שציין בית המשפט המחוזי, בטלותה של החלטה שנפל בה פגם בשל הפרת זכות הטיעון-אינה בטלות מוחלטת כי אם יחסית, גם כאשר מדובר בפסילת רישיון נהיגה (רע"פ 4398/99 הראל נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 637 (2000)). במקרה דנן, בית המשפט לתעבורה ובית המשפט המחוזי בחנו את בקשת המבקש לגופה לאור נסיבות המקרה, שקלו את השיקולים הצריכים לעניין, ומצאו כי אין מקום להורות על ביטול החלטת הפסילה. מדובר אפוא בהחלטות הנטועות בדל"ת אמותיו של המקרה דנן, שאינן מצדיקות מתן רשות לערור.

אי לכך, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ג בסיון התש"ף (5.6.2020).

ש ו פ ט